

Dvajseti prizor.

Prejšnji. Skozi sredo **Otrobar**, na desnem komolcu in kolenu oprasen, cilinder po strani; oči miže, na obrazu mu igra blaženo top nasme, desna roka visi mrtva ob strani. **Jesihar** maha z levico.

Oba držita drug drugega nerodno pod pazduho in se opotekata proti sredi odra.

Jesihar (precej. ko vstopita). Namreč . . . slavní ljudje —!

Drenovec. Ojoj —! Ta nesrečni človek bo že zopet govoril, govoril! (Si zamaši ušesa z rokami in se obrne v stran).

Ljudmila
Vernik } (se jima smejata).

Stoje:

Otrobar*	*Jesihar
Drenovec*	*Ljudmila
	*Vernik

Jesihar (široko razkoračen, tleskne s palcem; navdušeno). Zbrali smo se pa vendarle! Živio konec!

Po besedi »zbrali« jame padati zagrinjalo.

Moja maksima.

Od mehkih rok, od belih rok
Kot Laokoont ovit
Pijem strastno iz ust ji strup
Kot sladki pikolit,

V očeh ji niso Kerubim
In niso Serafim,
In Lucifer samo, ja jaz
Njegov sem pobratim.

Kako žari obrazek ji
Kot v dnu pekla plamen,
A jaz v tem plamenu gorim
Na veke pogubljen.

Pač lepa, rajska kača si,
Mehka in živa ti,
In blaženstvo je, ljubica,
S teboj prebivati.

Pa bodi, kača, ljubica,
A jaz Laokoont,
Trojanci pa zijajo naj
Na nas in Helespont.

Zor,

